

РЕШЕНИЕ

№ 5150

гр. София, 28.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 28.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **6059** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на [фирма] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 23/311/00650/3/01/04/03, с изх. № 01- 2600/6534#15 от 25.05.2021г., издаден от изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ /ДФЗ/, с който на жалбоподателя е определено подлежащо на възстановяване публично държавно вземане в размер на 19007.33 лв. ведно с дължимата лихва. Жалбоподателят оспорва акта с твърдения за допуснати при издаването му съществени нарушения на процесуалните правила и неправилно приложение на материалния закон. Поддържа, че след като със Заповед № 03-РД/764 от 19.02.2021г. е възобновено производството по издаване на решение за налагане на финансова корекция, което не е прекратено и не е открито ново административно производство, в противоречие със закона е издаден АУПДВ. Излага доводи, че чл.27, ал.7 от Закона за подпомагане на земеделските производители /ЗПЗП/ е приложим само ако нарушенията не се квалифицират по чл.27, ал.6 ЗПСП, т.е. когато не са налице основанията за налагане на финансова корекция. Счита, че предвид основанията за налагане на санкцията е следвало да се издаде решение за финансова корекция, а не акт за установяване на публично държавно вземане. Твърди, че е изтекла давността за установяване на публично държавно вземане. Оспорва констатациите на административния орган, че е налице неизпълнение на бизнес плана относно заложените приходи за 2017г. в параметрите, посочени в АУПДВ. Прави възражение, че не е отчетено обстоятелството, че инвестицията е изцяло изпълнена и

функционира. По тези съображения се иска актът да бъде отменен. В съдебните заседания жалбоподателят се представлява от адв. С., която поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Ответникът по жалбата – изпълнителният директор на ДФ“Земеделие“, представляван от адв. М., оспорва жалбата като неоснователна и моли тя да бъде отхвърлена. Претендира разноски.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

А. БГ“ Е. е кандидатствало и е било одобрено за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка "Разнообразяване към неземеделски дейности" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г.

На 06.10.2014г. между ДФЗ и [фирма] е подписан Договор № 23/311/00650 за предоставяне на безвъзмездната финансова помощ. Въз основа на Договора е изплатена на [фирма] финансова помощ в общ размер на 380 146,67 лева.

Съгласно заявлението и одобрения бизнес-план, дружеството се е задължило да закупи микробуси, като услугите, които ще се предоставят, са отдаване под наем / рент-а-кар/, на закупените микробуси и обслужване на регионите на [община] и [община]. В част IV „Финансово-икономически статус - приходи и разходи“, Таблица 2 - „Производствена и търговска програма“ на бизнес плана, дружеството се е ангажирало да реализира приходи от посочените туристически услуги, като за всяка една от петте години, за които е представена производствената и търговската програма, са записани конкретни стойности на средногодишна натовареност, съответно приходи от услуги, които ползвателят планира да реализира, след закупуването на микробусите, в размер на 290 000 лева за всяка година. Съгласно анекс № 1/27.11.2014 г. е извършена промяна в предмета на инвестицията - закупуване на 4 микробуса с капацитет 19+1 места, вместо на първоначално заявените 8 микробуса с капацитет 16+1 места, вследствие на което е извършена и корекция в Таблица 2 - „Производствена и търговска програма“ на част IV „Финансово-икономически статус - приходи и разходи“ от БП. Съгласно посочената промяна, за всяка една от петте години са посочени приходи от услуги, в размер на 260 000 лева за всяка година.

В периода от 20.09.2017г. до 25.09.2017г. и от 10.07.2019 г. ДФЗ е извършил проверка на място при [фирма], както и допълнителни административни проверки, при които е констатирано неизпълнение на задълженията по договора, одобрения бизнес план и Наредба № 30/11.08.2008г.

С оглед констатираните нарушения изпълнителният директор на ДФЗ е издал Решение № 23/311/00650/3/01/04/01, изх. № 01-2600/6534 от 11.12.2017 г., с което на ползвателя е наложен размер на финансова корекция от 19 007,33 лева, представляваща 5% от предоставената финансова помощ по договора. Решението е обжалвано пред Административен съд - София област /АССО/ и е отменено в частта, с която е определен размер на наложената финансова корекция, като делото е изпратено на административния орган за ново произнасяне.

След изпълнение на дадените от съда указания, при новото произнасяне изпълнителният директор на ДФЗ е издал АУПДВ № 23/311/00650/3/01/04/02, изх. № 01-2600/6114 от 11.02.2021 г., с който на [фирма] е определена за възстановяване сума от 19 007,33 лева, представляваща 5% от предоставената финансова помощ по договора - за неизпълнение на заложените в БП приходи за цялата 2016г. Този

АУПДВ е обжалван от [фирма] пред АССГ. С Решение № 1019 от 21.02.2022г. по адм.д. № 2322/2021г. съдът е отхвърлил жалбата, но към настоящия момент съдебният акт не е влязъл в сила .

Междувременно, в периода от 28.06.2018 г. до 02.07.2018г. е извършена последваща проверка на място при [фирма], както и допълнителни административни проверки, при които отново е констатирано неизпълнение на задължения, заложен в одобрения бизнес план, в т.ч и за цялата 2017 г.

С писмо с уникален номер /УН/ 23/311/00650/301/2202, изх. № 01-2600/6534 от 08.11.2018г. [фирма] е уведомено, че се открива производство по налагане на финансови корекции за констатирано нарушение - неизпълнение на заложените в бизнес плана приходи за две пълни финансови години - 2016г. и 2017г., за което следва да бъде наложена финансова корекция в размер на 10% от предоставената финансова помощ по договора.

Предвид издаденото към онзи момент Решение за финансова корекция № 23/311/00650/3/01/04/01, с изх. № 01-2600/6534 от 11-12-2017г., с което е наложена 5% санкция за неспазване на същото задължение за периода от една пълна финансова година /2016г./, [фирма] е уведомено, че ще бъде наложена санкция в размер на остатъка до 10% - т. е. 5% от предоставената финансова помощ. Дружеството е депозирало възражение с вх. № 01-2600/6534 от 03.12.2018г.

Със Заповед № ОЗ-РД/5284 от 20.12.2018г. образуваното производство по издаване на решение за финансова корекция е спряно. Със Заповед № ОЗ-РД/ 5248 от 02.03.2020г. то е възобновено, а впоследствие с нова Заповед № ОЗ-РД/764 от 10.03.2020г. отново е спряно.

Със Заповед № ОЗ-РД/764 от 19.02.2021 г., с оглед постановеното Решение № 12696 от 14.10.2020г. на ВАС по адм. д. 4505/2020 г., административното производство, открито с писмо с УН 23/311/00650/301/2202, изх. № 01-2600/6534 от 08.11.2018г., е отново възобновено.

На 25.05.2021г. изпълнителният директор на ДФЗ е издал процесния АУПДВ № 23/311/00650/3/01/04/03, изх. № 01-2600/6534 от 25.05.2021г., с който на [фирма] е определено подлежащо на възстановяване публично държавно вземане в размер на 19 007,33 лева.

По искане на ответника по делото е допусната съдебно-икономическа експертиза, приета по делото без оспорване от страните. В отговор на първия въпрос вещото лице е посочило, че предоставената финансова помощ на [фирма] по Договор № 23/311/00650 от 06.10.2014г. е в размер на 380 146,67 лв.; по втори въпрос, относно предвидените в бизнес плана приходи от субсидирана дейност/наем на автомобили/, вещото лице е установило, че както за 2016г., така и за 2017г., заложения прогнозен приход от субсидирана дейност – заем на автомобили е 260 000 лв.; на трети въпрос вещото лице е отговорило, че реализираните от жалбоподателя приходи от дейността – заем на автомобили за 2016г. са размер на 103 806,21 лв., а за 2017г. – в размер на 84 827,79лв., което представлява съответно 39,93% и 32,63% от изпълнението на бизнес плана за 2016г. и 2017г.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок от адресата на акта, т.е. от лице с правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл.20а, ал.5 от Закона за подпомагане на земеделските производители

изпълнителният директор на ДФЗ издава актове за установяване на публични държавни вземания по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс и решения за налагане на финансови корекции по реда на глава пета, раздел III от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове. Оспореният акт е издаден от изпълнителния директор на ДФЗ, следователно – от компетентен орган.

Актът е издаден в изискуемата форма и е мотивиран - ясно и конкретно са посочени фактическите и правни основания за издаването му.

Спазени са и административнопроцесуалните правила. Неоснователни са възраженията поради това, че възобновеното административно производство е било такова за налагане на финансова корекция, а крайният акт, с който е приключило производството, не е решение, а АУПДВ. Административното производство действително е образувано като такова за определяне на финансова корекция. Съгласно разпоредбата на § 4, ал. 3 от ДР на ЗУСЕФСУ, безвъзмездната финансова помощ по Програмата за развитие на селските райони се предоставя при условията и по реда на този закон - ЗУСЕФСУ, доколкото друго не е предвидено в ЗПЗП или в акт по неговото прилагане. Междувременно обаче, след стартирането на процедурата за налагане на финансова корекция, са настъпили изменения в нормативната уредба, а именно промени в чл.27 от ЗПСП, обн. ДВ бр.51 от 2019г., които предвиждат друго, т.е. различна регламентация от тази по §4, ал.3 от ДР на ЗУСЕФСУ. В новите ал.6 и ал.7 на чл. 27 от ЗПЗП, в сила от 28.06.2019г., е предвидено издаването на различни актове относно подлежащите на възстановяване суми - решение за налагане на финансова корекция или АУПДВ, в зависимост от това дали възстановяването е следствие от нарушение по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, което представлява основание за налагане на финансова корекция по чл. 70, ал. 1, т. 1 – 9 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове, или от неспазване на критериите за допустимост, ангажимент или друго задължение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките. Новите ал.5 и ал.6 на чл.27 са процесуални норми по своя характер, поради което те се прилагат и към заварените от тях висящи производства. Тъй като настоящото производство е възобновено на 19.02.2021г. със Заповед № ОЗ-РД/764, т.е. при действието на ал.5 и ал.6 на чл. 27, то образуваното административно производство е продължило и законосъобразно е приключило с издаването на АУПДВ, предвид соченото основание за възстановяване на изплатената финансова помощ – поради неспазване на поетите ангажименти, заложи в одобрения бизнес план. С издаването на АУПДВ, а не на решение за финансова корекция правото на защита на дружеството-жалбоподател не е било накърнено по никакъв начин, тъй като същото е било уведомено за установените неизпълнения на одобрените финансови показатели за 2016г. и за 2017г. и за издаването на акт, от който ще произтече задължение за възстановяване, предоставена му е възможност за представяне на възражения и доказателства, от която то се е възползвало, а възраженията му са разгледани и обсъдени от административния орган. С оглед изложеното, съдът приема, че не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Не се констатира и нарушение на материалния закон.

Съгласно чл.162, ал.2, т.8 от ДОПК публични са държавните и общинските вземания за недължимо платени и надплатени суми, както и за неправомерно получени или

неправомерно усвоени средства по проекти, финансирани от средства на Европейския съюз, включително свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, включително финансови корекции, надплатен аванс, надхвърлени процентни ограничения, превишени позиции по бюджета на проекта, кръстосано финансиране, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз. Събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго.

Съгласно чл. 166 ДОПК установяването на публичните вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон, а ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК.

В случая с процесния акт е установено публично вземане от категорията на посочените в чл.162, ал.2, т.8 ДОПК.

На първо място, не се потвърждават твърденията в жалбата за изтекла давност за установяване на публично държавно вземане. Съгласно чл.171 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато: 1. задължението е отсрочено или разсрочено; 2. вземането е предявено в производство по несъстоятелност; 3. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; 4. изпълнението е спряно по искане на длъжника; 5. е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел I. В тази връзка, като се отчете, че с писмо изх. № 01-2600/6534 от 08.11.2018г. на изпълнителния директор на ДФЗ е открито производство по издаване на административния акт и на основание чл. 172, ал. 1 от ДОПК давността е спряла до издаването на процесния АУПДВ, то към настоящия момент не е изтекла нито давността по ал. 1, нито абсолютната такава по ал. 2 на чл. 171 от ДОПК.

Посочените в оспорения АУПДВ правни основания за издаването му са чл. 46, ал. 1 и 2 във връзка с чл. 16, ал. 2 и чл. 2 от Наредба № 30/11.08.2008г., издадена на основание § 35, ал. 3 от ПРЗ към ЗИД на ЗПЗП.

Съгласно чл.46, ал.1 и ал.2 ЗПЗП, в случай, че ползвателят на помощта не изпълнява свои нормативни или договорни задължения след изплащане на финансовата помощ, РА може да поиска връщане на вече изплатени суми заедно със законната лихва върху тях и/или да прекрати всички договори, сключени с ползвателя на помощта. В тези случаи РА определя размера на средствата, които трябва да бъдат възстановени от ползвателя на помощта, като взема предвид вида, степента и продължителността на неизпълнението. Степента на неизпълнение по даден проект зависи от неговите последици за дейността като цяло, а продължителността на неизпълнението зависи от времето, през което траят последиците, или възможността за отстраняване на тези последици по приемлив начин.

В настоящия случай административният орган е приел, че е налице неизпълнение на договорните задължения на бенефициера, тъй като същият не е изпълнил заложените в бизнес плана, който е неразделна част от договора, приходи.

Преди всичко следва да се отбележи, че договорът за отпускане на финансова помощ е сключен след одобрението на проекта, част от който е и бизнес плана, съобразно изискванията на чл. 14 и чл.16 от Наредба № 30/11.08.2008г. Задължение на ползвателя по т.4.18 от сключения от него договор е да спазва одобрения проект за срок от 5 години. Съгласно т.19 от ДР на Наредба №30/11.08. 2008г. "Проект" е заявление за подпомагане, заедно с всички изискуеми документи, както и съвкупността от материални и нематериални активи и свързаните с тях разходи, заявени от кандидата и допустими за финансиране по ПРСР.“ Съществена част от образаца към бизнес план - Приложение № 3 към чл. 16 от Наредба № 30/11.08. 2008г. е финансово-икономическият статут на проекта, отразен в част IV, съставен от приходна и разходна част. Следователно, няма съмнение, че бизнес планът е част от проекта и с подписването на договора за предоставяне на финансова помощ ползвателят е приел записаното в същия задължение да спазва одобрения проект, съответно и бизнес-плана. Съгласно трайната практика на ВАС /Решение №15820 от 21.12.2020г. по адм. д. 7814/2020г.; Решение № 15570 от 15.12.2020г. по адм.д. 8311/2020г.; Решение № 282 от 09.01.2020г. по адм.д. 6598/2018г.; Решение № 17356 от 18.12.2019г. по адм.д. 9321/2019г.; Решение № 3184 от 28.02.2020г. по адм.д. 7468/2018г. и др./ показателите на бизнес плана са задължителни и неизпълнението им е неизпълнение на сключения с ползвателя договор.

В случая безспорно се установява, че [фирма] не е постигнало заложените в бизнес плана нива на приходи за 2016г. и 2017г. Заключението на вещото лице по СИЕ потвърждава констатациите на административния орган, а именно, че за 2016г. жалбоподателят е реализирал приходи от предоставяне под наем на автомобили в размер на 103 806,21 лева, представляващи 39,93 % от заложените в бизнес плана приходи в общ размер на 260 000 лева, а за 2017г. приходите от предоставяне под наем на автомобили са в размер на 84 827,79 лева, представляващи 32,63 % от заложените приходи в общ размер на 260 000 лева. Следователно, налице е неизпълнение на задължението за изпълнение на приходи от наем на автомобили /рент-а-кар/ з апроцесните 2016 и 2017г.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че не е налице неизпълнение на приходи за финансовата 2017 г. от 260 000 лева, тъй като те са за 8 бр. микробуси R. M., които в следствие са намалени на 4 броя M. -B. S., поради което заложения размер на приходите от 260 000 лева, следва да бъде намален на 130 000 лева /половината от заложените приходи като резултат на намаления наполовина брой на закупените автомобили/. По делото е безспорно установено, че съгласно анекс № 1/27.11.2014 г. към Договор № 23/311/00650/06.10.2014г. е извършена промяна в предмета на инвестицията - закупуване на 4 микробуса с капацитет 19+1 места, вместо на първоначално заявените 8 микробуса с капацитет 16+1 места, вследствие на което е извършена и корекция в Таблица 2 - „Производствена и търговска програма“ на част IV „Финансово-икономически статус - приходи и разходи“ от БП. Съгласно тази промяна, за всяка една от 5-те години са посочени в променения бизнес план приходи от услуги в размер на 260 000 лева за всяка

година.

Не се споделят и доводите, че инвестицията - закупуването на автомобилите е изпълнена, като тази инвестиция не следва да се отъждествява с предвидените от нея приходи, които имат прогнозен характер и при извършена инвестиция не следва да се приема наличие на неизпълнение на договора. Между страните няма спор, че кандидатът е следвало да закупи и е закупил автомобилите, за което му е отпусната финансова помощ, но със сключването на договора ползвателят на помощта се е задължил да използва активите по предназначение и за постигне на целите, които са му отредени с одобрения проект. Единствено с осъществяването на инвестицията не може да се оправдае отпускането на финансово подпомагане от ПРСР с оглед целите по чл. 2 от Наредбата. Непостигане на заложените в бизнес плана нива на приходи води до непостигане на нормативно заложената цел. Съгласно т. 8.1 от Договора, в случай, че не изпълни свои нормативни и договорни задължения след изплащане на финансовата помощ, Разплащателната агенция /РА/ - в случая ДФЗ, може да поиска връщане на вече изплатени суми.

Жалбоподателят не отрича, че му е била изплатена финансова помощ по Договора в размер на 380 146,67 лева. Тъй като обаче от доказателствата по делото се потвърждава констатацията на административния орган, че [фирма] не е изпълнило заложените в бизнес – плана показатели относно приходите от отдаване под наем на автомобили за 2016 и 2017г., което представлява неизпълнение на неговите договорни задължения по т. 4. 12 и т.4.18 от Договора, това е основание за възстановяване на част от получената безвъзмедна финансова помощ съгласно чл.46, ал.1 от Наредбата.

Съгласно чл.27, ал.9 от ЗПЗП изпълнителният директор на Разплащателната агенция одобрява със заповед правила за определяне на размера на подлежащата на възстановяване безвъзмедна финансова помощ по ал. 6 и 7, като се отчитат степента, тежестта, продължителността и системността на допуснатото нарушение на приложимото право на Европейския съюз, българското законодателство и сключения административен договор. Заповедта и правилата се обнародват в "Държавен вестник". В изпълнение на посочената разпоредба са издадени такива Правила, които са обнародвани в ДВ, бр. 69 от 30.08.2019 г., в сила от 30.08.2019 г.

В случая размерът на подлежащата на възстановяване сума е определен от административния орган съгласно т. 30, предложение първо от Приложение към Раздел I, „Общи положения“ на Правилата - когато реализираните приходи от подпомаганата дейност са под 50% и над 20% от размера на приходите, посочен в одобрения БП и времетраенето на неизпълнението е продължило две финансови години - в случая 2016г. и 2017г.

С оглед издадения АУПДВ № 23/311/00650/3/01/04/02 , изх. № 01-2600/6114 от 11.02.2021 г., с който на [фирма] е определена за възстановяване сума от 19 007,33 лева, представляваща 5% от предоставената финансова помощ по договора - за неизпълнение на заложените в БП приходи за цялата 2016г., с процесния АУПДВ № 23/311/00650/3/01/04/03, изх. № 01-2600/6114 от 11.02.2021 г., на [фирма] правилно и обосновано е определена за възстановяване сума в размер на остатъка до 10%, а именно още 5% от

предоставената финансова помощ по договора, равняващи се на 19 007,33 лева.

Предвид изложеното дотук и като краен извод, съдът намира оспореният АУПДВ за законосъобразно издаден, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и с оглед своевременното от ответника искане жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати разноски по делото.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 51 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪЛЯ жалбата на [фирма] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 23/311/00650/3/01/04/03, изх. № 01-2600/6534 от 25.05.2021г., издаден от изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Държавен фонд “Земеделие“ сума в размер на 1320 лв. /хиляда триста и двайсет лева/ разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд по реда на АПК в 14 – дневен срок.

СЪДИЯ: